

## **Tsitaadid Valgamaa autoritelt**

### **Valga linn kirjanike mälestustes**

„Uisutee ehk liuväli, nagu meie Valgas seda nimetasime, oli väike paradiis omaette. Kui orkester mängis ja värvilises ilutuled põlesid, oli uiskudel lendlemine, kas üksi või koos sõpradega, täielik õndsus. „

(Valve Saretok „Läbi uduliniku“)

„Siis oli Valga väga elav, kultuurihimuline ja seltskondlikult aktiivne linn”

(Valve Saretok „Läbi uduliniku“)

„Oleks meile aega antud, Valgast oleks saanud ilus ja haljas linn.”

(Valve Saretok „Läbi uduliniku“)

„Kahe kõrge orunõlva vahel lookleva jõe kallastel laius linn. Ta polnud suur ega ilus, niisama nagu jõgi polnud lai ega tore. Kuid oma aegade rohkuse, oma jõkke voolavate ojade, oma kõmisevate puusildade, oma sinise ja kollaste puumajadega tõrvapapist katuste all ning äärelinna rohtukasvanud tänavatega oli ta kodune kõigile neile, kes oskavad vaadata väikelinna hinge.”

(Valev Uibopuu „Keegi ei kuule meid“)

Vanamoelise hooned tervitasid mind ja mina mõistsin nende sõnadeta jutte, mida nad rääkisid oma kulunud seinte, väikeste aknaklaaside ja akna- ning ukseuukidega.

(Jaan Lattik „Minu album“)

Kõik need vanad väikesed hooned piiri ääres olid määratud kaduvusele. Nad nagu palusid ise, et miks keegi meid ära ei korista, meie oleme nii inetud ja kokku varisemas, meie aastad on läbi.

(Jaan Lattik „Minu album“)

„Võrus oli meil kohus, seal võeti nekruteid, aga Valgas käidi laadal, osteti kaupa ja koolitati lapsi...”

(Jaan Lattik „Koolipoisid“)

„Valga ma jätsin maha. Ei ole selle linna järele kunagi erilist leina tundnud. Võõras oli ta mulle oma rahvusvahelise südamega, võõras oma lohaka välimuse poolest.”

(Madis Kõiv „Poisid ja tüdrukud“)

„Läti-Valga, kuna välismaa (või isegi sellest sõltumatult) oli täiesti teistsugune Valga kui meie oma. Oli vist puhtam ka ja uuem ja värskem ja puid oli palju istutatud ja liivapinda oli tunda.”

(Madis Kõiv „Poisid ja tüdrukud“)

„Koolilinn Valga ärkas igal sügisel otsekui unest ja suikus igal hiliskevadel.”

(Bernhard Kangro „Kipitai“)

„Valga oli olnud piirilinn juba muistsest ajast peale, suurte teede ristumiskoht. Nüüd oli ta tähtis raudtee sõlmpunkt, viis raudteeharu kohtusid siin.”

(Bernhard Kangro „Kipitai“)

„Valga on üks omapärasemaid linnu Eestis.”

(Leo Allas „Kapten Irve tänav“)

„Valga aga kunagi ei kasvanud suureks, olgugi et ta eelmisel sajandil oli üks Eesti suurematest raudtee ja koolikeskustest.”

(Leo Allas „Kapten Irve tänav“)

„Pedeli jõgi oli tollal väike ojakene, kus isegi lastele vesi harilikult kuni rinnuni ulatus.”

(Leo Allas „Kapten Irve tänav“)

„Valga ümbruse kauneim paik, Koiva jõe äärne monumentaalne tammemets, kus ööbikud pidasid oma kevadpidu, kutsus ta iga-aastasele palverännakule.”

(Liina Reiman „Rambivalgus süttib“)

„Valga on väike linn Eesti ja Läti piiril. Läbi selle voolab Pedeli jõgi. Kirik seisab keset linna. Linnale andis tähtsust raudtee sõlmkoht, kust läksid läbi välismaisedki rongid.”

(Liina Reiman „Rambivalgus süttib“)

„Vaadeldes rongide heledaid tulesid Valga kodu aknast olin lugematuid kordi soovinud, et rong võtaks mu kaasa ja viiks, viiks...”

(Liina Reiman „Rambivalgus süttib“)

„Valga oli siis küll väike pesa, aga minule oli ta ikkagi linn ja suur pealegi.”

(Johan Kõpp „Mälestuste radadel“)

„Valga oli noil aastail, mil mina teda lähemalt nägin, tõeline koolilinn.”

(Johan Kõpp „Mälestuste radadel“)

## **Valgamaa autorid elust ja inimestest**

Elu on raske sellele, kes ise aegsasti märkab, et ta võimed ja eeldused ei ulatu ta soovide ja ootuste täideviimiseks.

(Valev Uibopuu „Mina ja tema“)

Õieti oli see väga mõnus niimoodi, sest kõige suurem kunst ja oskus on teisi inimesi enda asjus tegutsema panna.

(Valev Uibopuu „Mina ja tema“)

Teatavasti on keel kõige teravam riistapuu.

(Valev Uibopuu „Mina ja tema“)

Elu koosneb suurest ja väikesest, mis tihtipeale on üks ja sama asi. Suurist muredest ja väikseist

muredest, suurist pettusist ja väikseist pettusist, millede suurus või väiksus oleneb ainult sellest, kummalt poolt vaadata – enesest või teistest lähtudes.

(Valev Uibopuu „Toselli serenaad“)

Keegi ei või ette teada, kas teatud sündmus – vahel üsna väikenegi või tühisena näiv – kujuneb talle hiljem suureks õnneks või õnnetuseks.

(Valev Uibopuu „Toselli serenaad“)

Kes ise on igatsust tundnud, see ei hakkagi küsima. Ja kes ei oleks oma põues kandnud ebamäära paksust, valunukrat kipitust? – Vähemalt meie maal minu põlvkonda iseloomustas see väljapüüd argielust kuhugi teise, võõramasse, ahvatlevamasse maailma.

(Bernhard Kangro „Kipitai“)

Alati on olnud nii, et kui oled horisonti rünnates ühe künka harjale jõudnud, märkad enda eest teist, veel sinendavamat, kutsuvamat. Ja tõttad puhkamata edasi, selle asemel et maha istuda ja siirast rõõmu tunda.

(Bernhard Kangro „Kipitai“)

Noorus vahib aga ettepoole ja otsib sealt oma õnne ja tähti.

(Jaan Lattik „Minu album“)

Kellel on vähe õigusi ja kohustusi rohkesti, sellel on kaks kitsast teerada lahti – kas alla heita või võtta endale oma mõistuse ja käejõu kohaselt õigusi.

(Jaan Lattik „Minu album“)

Mis puutub „lusti ja nalja“ harrastamisse karmides elutingimustes, siis on ju arusaadav ja loomulik, et elujõuline inimene ja rahvaski otsib ning leiab igas olukorras, olgu see kui tahes raske, hetki, mis toovad meelelahutust, unustust, väljapääsemist igapäevasest üksluisusest ja kannatustestki, on seega puhkuseks ning tegelikult jõu uuendamiseks ja värskendamiseks.

(Johan Kõpp „Mälestuste radadel“)

Aga ei võinud ju poisike aimata, et iga edu või silmapaistev kordaminek toob ikka kellegi kaasa, kes seda edu sulle andeks ei anna...

(Johan Kõpp „Mälestuste radadel“)